

[Finansministeren.]

forskellige spørgsmål, man har rejst her, synes jeg det er det mest naturlige at tage op i udvalget. Det er jo tekniske problemer, og dem må vi se på dér. Jeg vil derfor ikke i dag gå ind på alle de spørgsmål, der er stillet — de fleste af dem falder faktisk uden for det lovområde, vi her skal behandle, og må afvente den senere behandling — men jeg vil gerne gøre nogle ganske enkelte bemærkninger.

Det må have været en misforståelse, når hr. Henry Christensen talte om det store personfradrag. Det er formentlig standardfradraget, han har tænkt på, og hvis det er det, så er jeg villig til at se på dette spørgsmål i udvalget. Jeg kan også allerede nu oplyse, at vi i finansministeriet overvejer visse ændringer netop i disse regler om standardfradrag med henblik på at få en endnu mere enkel ordning end den, der er indeholdt i det forslag, der er vedtaget.

Med hensyn til kildeskatten og virksomhederne, som flere har været inde på, kan jeg give den oplysning, at vi har haft en forhandling med pengeinstitutterne, med banker og sparekasser, fordi jeg er helt enig i, at vi skal have et så tæt samarbejde med erhvervslivet som overhovedet muligt, og vi skal have kildeskatten til at fungere på en så smidig måde som overhovedet muligt. Vi har altså indledt disse forhandlinger med pengeinstitutterne. Jeg kan også oplyse både til hr. Henry Christensen og til andre, som var inde på det, at vi i høj grad har overvejet spørgsmålet om, hvorvidt det er muligt at finde frem til et system, der i højere grad end det, der ligger i det vedtagne, kan tilgodese erhvervslivets interesse i en lettere måde at kræve op på; også hr. Hilmar Baunsgaard var inde på det. Her kan jeg sige, at vi er i fuld gang med det, ja, jeg kan gå videre og sige, at vi har afsluttet en række forhandlinger, der har stået på igennem hele sommeren, med Dansk Arbejdsgiverforening. Jeg har lov til at sige dette her; der ligger en færdig forhandling, kan man sige, hvor man på en række områder fra vor side har søgt at imødekomme Arbejdsgiverforeningens interesse i at få en procentordning i stedet for en tabelordning, at få andre perioder for redegørelsernes indsendelse end dem, der står i loven osv., et materiale, som jeg naturligvis vil overlade

til udvalget, så snart det er nedsat, og så kan man jo dér studere nærmere, om man kan være enig med mig, med finansministeriet, i det, vi er gået med til over for Arbejdsgiverforeningen; det sigter altså netop på den forenkling, som bl. a. hr. Hilmar Baunsgaard efterlyste. Vi prøver på at gøre det så let som muligt. Vi har ikke dermed accepteret den procentordning, der lå i det radikale forslag i sin tid, den mener vi altså ikke kan anvendes. En procent, ens for alle lønmodtagere, kommer for langt fra det, man må tilsigte med kildeskatten, hvor man jo skal prøve på at finde frem til et system, hvor skatten for den enkelte lønmodtager så nær som muligt kommer til at svare til den indtægt, han har på det tidspunkt, da han skal betale den skat, og det gør det radikale forslag ikke.

Jeg skal ikke her fordybe mig i disse ting, dem kan vi jo se på i udvalget, men blot understrege, at vi altså i høj grad allerede indtil nu har taget hensyn til de ønsker, som erhvervslivet kunne have om ændringer af ordningen, og vi er villige til at gå videre, hvis man kan påvise andre områder, hvor noget sådant bør gøres.

Jeg kan ikke undlade til hr. Ninn-Hansens flotte bemærkning om ekstraskatten at sige, at jeg forstod da debatten forleden dag om devalueringen og om ekstraskatten på den måde, at det var det konservative folkeparti, som vistnok mere end alle andre partier i dette høje ting havde fundet på en ekstraskat. Det var jo noget med 500-600 mill. kr., der skulle pålægges befolkningen i ekstraskat for at klare devalueringens problemet på en anden måde end den, regeringen har anset for den rigtige. Jeg synes, man skulle være lidt forsigtig med nu på så demagogisk vis, som hr. Ninn-Hansen har gjort det, at anføre netop denne ekstraskat, som vi kommer med, og som jo i hvert fald bliver af en lidt anden størrelsesorden end den, de konservative ville have at folk skulle betale.

Når jeg ikke svarer på alle de spørgsmål, hr. Ninn-Hansen her har anført, er det ikke, fordi jeg ikke vil svare; jeg er villig til i udvalget at gå nærmere ind på disse forskellige ting, men det falder faktisk uden for det lovforslag, der er til behandling her i dag. Det er de almindelige kildeskatteproblemer, som skal løses i forbindelse med